

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3300 van 29 oktober 2007
in de zaak X/IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit, op 17 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 juli 2007 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 24 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 18 augustus 2005 een eerste asielverzoek in. Deze aanvraag werd op 6 december 2006 afgewezen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) middels een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Verzoekende partij diende op 30 januari 2007 een tweede asielverzoek in. Deze aanvraag werd op 24 april 2007 afgewezen door de Commissaris-generaal middels een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.3. Verzoekende partij diende op 13 juli 2007 een derde asielverzoek in. Op 24 juli 2007 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot de weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. Deze beslissing, die dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan verzoekende partij, luidt als volgt:

“(...)

Overwegende dat betrokkene op 13/07/2007 een derde asielaanvraag heeft ingediend bij (de) Dienst Vreemdelingenzaken waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst na de afwijzing van haar vorige asielverzoek ; betrokkene twee originele oproepingsbrieven op naam van haar zus voorlegt ; voornoemde documenten niet als een nieuw element kunnen worden beschouwd gezien deze dateren van vóór haar tweede asielaanvraag op 30/01/2007 en betrokkene reeds tijdens haar vorige asielprocedure twee convocaties (faxen) op naam van haar zus heeft aangebracht en deze reeds werden besproken in de bevestigende beslissing van het CGVS dd. 26/04/2007 ; aan de inhoud van de door haar zus geschreven brief geen bewijswaarde kan worden gehecht gezien deze persoon niet als een objectieve bron kan worden beschouwd ; de door betrokkene aangebrachte aanbevelingsbrieven geen verband houden met asiel gezien deze louter betrekking hebben op de integratie van betrokkene en haar kinderen in België ; betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin ze die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan laten gelden of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in art.48/4 van de vreemdelingenwet.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging:

Overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts overgaan tot het vernietigen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. De Raad is derhalve niet bevoegd om, zoals verzoekende partij in ondergeschikte orde vraagt, het dossier opnieuw te verzenden naar de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken voor bijkomend onderzoek.

3. Onderzoek van het beroep:

Over de gegrondheid van het beroep:

3.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1.A van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

3.1.1. Verzoekende partij voert in eerste instantie de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

In wezen voert verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte heeft gesteld dat zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht en dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet kon worden toegepast.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de tijdens de procedure voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij ter onderbouwing van haar derde asielaanvraag een brief en twee originele oproepingsbrieven op naam van haar zus heeft voorgelegd. Daarnaast werden tevens een aantal documenten aangebracht die betrekking hebben op de integratie van verzoekende partij en haar kinderen. Wat deze laatste documenten betreft, is het niet betwist dat dit geen gegevens zijn die dienstig kunnen worden aangewend in het kader van een asielverzoek.

Verzoekende partij betoogt wat betreft de neergelegde originele oproepingsbrieven dat het nieuw bekomen bewijzen betreft van eerder aangehaalde feiten die voorheen niet in de beraadslaging van de asielinstanties zijn betrokken. De Raad stelt evenwel vast dat de Commissaris-generaal tijdens de behandeling van het tweede asielverzoek stelde dat de aangebrachte elementen, waaronder de twee convocaties op naam van de zus van verzoekende partij, niet van die aard waren dat ze de conclusie konden wijzigen dat geen geloof kon gehecht worden aan het asielrelaas. Hieruit blijkt dat de Commissaris-generaal weldegelijk de oproepingsbrieven reeds in “zijn beraadslaging heeft betrokken”; het feit dat hij in subsidiaire orde aangaf ook twijfels te hebben aangaande de authenticiteit van deze documenten doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Wat tenslotte de brief betreft die door de zus van verzoekende partij werd geschreven in het kader van de overmaking van de originele convocaties, beperkt verzoekende partij er zich toe om aan te voeren dat de brief wel objectief is aangezien hij gesteund is op de bijgevoegde gerechtelijke stukken. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat de brief, op zich, een nieuw gegeven is dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In haar repliekmemorandum laat verzoekende partij nog gelden dat enkel wat betreft de documenten die de integratie van verzoekende partij en haar kinderen aantonen gesteld werd dat deze geen verband houden met asiel en dat een dergelijke motivering niet werd opgenomen met betrekking tot de andere voorgelegde documenten. De Raad merkt op dat, in de bestreden beslissing, duidelijk wordt gesteld dat “betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin ze die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan laten gelden of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet”, zodat de opmerking van verzoekende partij feitelijke grondslag mist.

De Raad oordeelt verder dat de kritiek die verzoekende partij nog uit op de inhoud van de beslissingen van de Commissaris-generaal en de wijze waarop deze tot stand gekomen zijn niet dienstig is, nu de beslissingen van de Commissaris-generaal niet het voorwerp uitmaken van huidige procedure. Tevens wordt er op gewezen dat men, rekening houdende met de rechten van de verdediging, in de repliekmemoirie geen nieuwe middelen meer kan ontwikkelen.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Inzake het tweede onderdeel van het middel merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of de Vluchtelingenconventie een rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde, een verder onderzoek van een asielaanvraag slechts nodig is indien de aanvraag overeenkomstig de Belgische asielreglementering in overweging kan genomen worden. Aangezien verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is een verdere toetsing van het derde asielverzoek, aan andere bepalingen van de Vreemdelingenwet of van de Vluchtelingenconventie, niet vereist.

3.1.3. Waar verzoekende partij tot slot nog een schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur dient, in de mate dat deze grief zou verschillen van de hoger besproken onderdelen van het middel, te worden vastgesteld dat zij, in haar verzoekschrift, niet aanduidt welke beginselen werden geschonden en op welke wijze gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, door het nemen van de bestreden beslissing, de beginselen zou hebben geschonden. Door het gebrek aan precisie en uitwerking van dit onderdeel van het middel wordt aan verwerende partij de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Het middel dient bijgevolg, in de mate dat verwezen wordt naar de schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur", als onontvankelijk beschouwd te worden (R.v.St., nr. 39.750, 18 juni 1992). Wat betreft de, voor het eerst in de repliekmemoirie aangevoerde, schending van het gelijkheidsbeginsel herhaalt de Raad dat geen middelen kunnen aangevoerd worden die niet opgenomen waren in het initiële verzoekschrift.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.